

Brüsszel, 2026. március 16.
(OR. hu)

7312/26

JUR 205
COUR 1
INST 95
COUR

FELJEGYZÉS

Küldi:	a Tanács Főtitkársága
Címzett:	a delegációk
Tárgy:	Tervezet – A Bíróság eljárási szabályzatának módosításai

Mellékelten továbbítjuk a delegációk részére Koen Lenaerts-nak, az Európai Unió Bírósága elnökének 2026. március 12-i, Marilena Raounának, az Európai Unió Tanácsa elnökének címzett levelét, amellyel a Bíróság elnöke továbbította a Tanács elnökének a Bíróság eljárási szabályzatára vonatkozó módosítások tervezetét.

AZ EURÓPAI UNIÓ
BÍRÓSÁGA

Elnök

Luxembourg, 2026. március 12.

Marilena Raouna Asszony
Európai ügyekért felelős államtitkár
Az Európai Unió Tanácsának elnöke
Rue de la Loi, 175
B-1048 Brüsszel

Tisztelt Elnök Asszony!

Hivatkozva az Európai Unió működéséről szóló szerződés 253. cikkének hatodik bekezdésére, valamint az Európai Atomenergia-közösséget létrehozó szerződés 106a. cikkére, jóváhagyás végett tisztelettel a Tanács elé terjesztem a Bíróság eljárási szabályzatának módosításaira irányuló mellékelt tervezetet.

E tervezet egyrészt arra irányul, hogy egyértelművé tegye az eljárási szabályzat 38. cikkének (4) bekezdése szerinti eltérés hatályát annak érdekében, hogy eloszlasson minden bizonytalanságot a tagállamokat megillető azon lehetőséggel kapcsolatban, hogy a Bíróság előtti eljárásokban saját hivatalos nyelvüket használják; e tervezetnek továbbá az a célja, hogy könnyítsen az említett szabályzat egyéb rendelkezéseiben előírt bizonyos olyan alaki követelményeken, amelyek nem tűnnek szükségesnek, és hatással vannak a Bíróság előtti eljárások időtartamára, illetve megszüntesse az ilyen követelményeket.

A tervezet másrészt arra irányul, hogy figyelembe vegye a Bíróság összetételének háromévenkénti megújításai során szerzett tapasztalatokat, amely megújításoknak az a jellemzője, hogy egyszerre több bíró is távozik, távozásuk előtt pedig jelentős számú ügyet kell határozattal megfelelő időben befejezni; e tervezet továbbá biztosítani kívánja a gördülékenyebb ügykezelést, többek között azáltal, hogy lehetőséget biztosít az ítélkező testület elnökének arra, hogy aláírásával igazolja valamely bírónak a tanácskozásokon való tényleges részvételét, amennyiben a határozat kihirdetésére azt követően kerül sor, hogy e bíró távozott a Bíróságról.

E tervezet szövegét valamennyi hivatalos nyelven mellékelem, továbbá tisztelettel felhívom a figyelmét a tervezethez kapcsolódó indoklásra is.

Tisztelettel:

Koen Lenaerts

A BÍRÓSÁG ELJÁRÁSI SZABÁLYZATA MÓDOSÍTÁSAINAK TERVEZETE

Indokolás

A Bíróság eljárási szabályzatát érintő módosítások jelen tervezete, amely az Európai Unió működéséről szóló szerződés 253. cikkének hatodik bekezdésén alapul, hármast célt szolgál.

Mindenekelőtt arra irányul, hogy egyértelművé tegye az eljárási szabályzat 38. cikkének (4) bekezdése szerinti eltérés hatályát, amely bekezdés a tagállamok számára biztosított azon lehetőségekre vonatkozik, hogy bizonyos eljárások keretében saját hivatalos nyelvüket használják. A Bíróság annak érdekében javasolja e cikk módosítását, hogy kimondja: e lehetőség nem csupán abban a három esetben érvényes, amelyekre a jelenlegi állás szerint vonatkozik, hanem az összes olyan ügyben is, amelyekben a tagállamok részt vesznek, valamint az általuk benyújtott minden kérelem, kereset vagy fellebbezés esetében, bármi is legyen azok jogi alapja. E módosítás megfelelően kiterjedne a 38. cikk (5) bekezdésére is, amely az EGT-megállapodásban részes azon államokat, amelyek nem tagállamok, valamint az EFTA Felügyeleti Hatóságot megillető azon lehetőségekre vonatkozik, hogy az eljárási szabályzat 36. cikkében említett hivatalos nyelvek valamelyikét használják a Bíróság előtti eljárásokban való részvételük jelenlegi keretei között.

A jelen tervezet célja továbbá, hogy könnyítsen az eljárási szabályzatban előírt bizonyos alaki követelményeken, illetve egyszerűsítse vagy eltörölje azokat, akár azért, mert feleslegesek, akár pedig azért, mert időigényesek, ezáltal pedig hatással vannak az eljárás időtartamára. Itt többek között arra a kötelezettségre kell gondolni, hogy az indítványok ismertetése vagy az ítéletek kihirdetése céljából tartott ülésekről jegyzőkönyvet kell készíteni, miközben az ilyen üléseket ma már élőben közvetítik, és azok a Bíróság honlapján is elérhetőek maradnak, vagy arra, hogy végzést kell hozni olyan esetekben, mint például az eljárás szóbeli szakaszának megnyitása vagy valamely fellebbezés keretében bizalmas kezelés biztosítása, amikor ugyanazon adatok tekintetében első fokon, egy vagy több fél vonatkozásában már elrendelték a bizalmas kezelést.

Ezért a Bíróság a fenti indokok alapján javasolja az eljárási szabályzat 83., 84. és 190. cikkének módosítását annak érdekében, hogy a jegyzőkönyv készítésének kötelezettsége kizárólag a felek meghallgatása céljából tartott tárgyalásokra legyen korlátozva, továbbá hogy végzés meghozatala csak azokban az esetekben legyen szükséges, amikor ez teljes mértékben indokolt, például az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása esetén, vagy ha valamely fél újabb adatok tekintetében vagy az eljárásban részt vevő további felekkel szemben kéri a Bíróságtól a bizalmas kezelést.

A tervezet végül arra irányul, hogy levonja a tanulságokat azokból a tapasztalatokból, amelyeket a Bíróság különösen az összetételének háromévenkénti megújításai során szerzett. Az eljárási szabályzat azon rendelkezése folytán ugyanis, amely előírja, hogy az ítélet eredeti példányát az összes olyan bírónak alá kell írnia, akik a tanácskozásokon részt vettek, több tag egyidejű távozása esetén az igazságszolgáltatási fórum számos ügyben kénytelen olyan korábbi időpontban lezárni a tanácskozásokat, amely kellőképpen távol esik a Bíróság összetételének tényleges megújításától, annak érdekében, hogy az érintett ügyekben hozott ítéleteket le lehessen fordítani, majd ezen ítéleteket alá lehessen írni és ki lehessen hirdetni, még azt megelőzően, hogy ténylegesen távoznának azok a bírák, akiknek a megbízatása lejár. Az eljárási szabályzat 88. cikkének (2) bekezdésében előírt követelmény tehát azzal a hatással jár, hogy az igazságszolgáltatási fórum több hónapon keresztül azokra az ügyekre összpontosítja tanácskozásait, amelyekben a megbízatás lejártával érintett bírák részt vesznek – azon egyéb ügyek rovására, amelyekben a per állása már lehetővé tenné a határozathozatalt –, majd a megújítás előtti hetekben a munkateher azokra a bírókra összpontosul, akik hivatalban maradnak, mivel a megbízatás lejártával érintett bírónak már ténylegesen nem lesz idejük aláírni az ítéletek eredeti változatát azokban az ügyekben, amelyekben részt vettek.

Ezért a fenti indok alapján a Bíróság a megfelelő igazságszolgáltatásra törekedve javaslatot tesz arra, hogy a fent hivatkozott rendelkezés – analógia útján pedig a véleményekre vonatkozó 200. cikk is – kerüljön módosításra annak érdekében, hogy a megbízatás lejártával érintett bírák egészen a megbízatásuk végéig részt vehessenek a tanácskozásokon, ebben az esetben pedig legyen előírva, hogy az ítélkező testület elnöke igazolja, hogy e bírák ténylegesen részt vettek az ítélkező testület tanácskozásain.

Ugyanezen elvek mentén – továbbá annak érdekében, hogy biztosítva legyen a munkatehernek az összes bíró közötti kiegyensúlyozottabb elosztása, valamint az alapokmány 58a. cikkének hatálya alá tartozó fellebbezések zökkenőmentesebb kezelése – a Bíróság javasolja az eljárási szabályzat 170b. cikke (2) bekezdésének módosítását annak érdekében, hogy módosításra kerüljön a fellebbezés megengedhetőségéről határozó tanács összetételének meghatározása során figyelembe veendő időpont. Az elnökhelyettes és az előadó bíró mellett ugyanis az ítélkező testület harmadik tagja annak a három bíróból álló tanácsnak az elnöke lenne, amelybe az előadó bíró az előadó bíróként történő kijelölésének időpontjában be van osztva, nem pedig abban a korábbi időpontban, amikor a megengedhetővé nyilvánítás iránti kérelmet benyújtják.

E módosítás okáról – mint ahogy a javasolt egyéb módosításokról is – a Bíróság az alábbiakban részletesebb magyarázatokkal szolgál. A könnyebb olvashatóság érdekében a meglévő rendelkezések szövegét érintő konkrét módosítások szürkével kiemelten jelennek meg.

A BÍRÓSÁG ELJÁRÁSI SZABÁLYZATÁNAK MÓDOSÍTÁSAI

A BÍRÓSÁG,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 253. cikke hatodik bekezdésére,

tekintettel az Európai Atomenergia-közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 106a. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel az Európai Unió Bíróságának alapokmányáról szóló jegyzőkönyvre és különösen annak 63. cikkére,

mivel azon kérdések folytán, amelyek azzal kapcsolatban merülnek fel, hogy a tagállamok a Bíróság előtti eljárások keretében milyen helyzetekben jogosultak saját hivatalos nyelvüket használni, egyértelművé kell tenni az eljárási szabályzat 38. cikkének (4) bekezdése szerinti eltérés hatályát, és pontosítani kell, hogy a tagállamokat megillető azon lehetőség, hogy saját hivatalos nyelvüket használják, vonatkozik az összes olyan ügyre, amelyben részt vesznek, továbbá a Bíróság elé terjesztett minden kérelemre vagy keresetre, ideértve az Európai Unió Bíróságának alapokmányáról szóló jegyzőkönyv 56. vagy 57. cikke alapján benyújtott fellebbezéseket is,

mivel ezenkívül könnyíteni kell az eljárási szabályzatban előírt bizonyos alaki követelményeken, vagy el kell törölni azokat, akár azért, mert a legújabb technológiai fejlemények miatt feleslegessé váltak, akár pedig annak alapján, hogy mekkora munkaterhet jelentenek, és milyen hatással vannak az eljárások időtartamára,

mivel ennek jegyében a jegyzőkönyv készítésének kötelezettségét kizárólag a felek meghallgatása céljából tartott tárgyalásokra kell korlátozni, továbbá különbséget kell tenni az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása esetén érvényesülő alaki követelmények és azon enyhébb alaki követelmények között, amelyek e szakasz megnyitása esetén alkalmazandók,

mivel egyébiránt le kell vonni a Bíróság által a bizalmas jelleggel kapcsolatban kialakított ítélkezési gyakorlatból eredő tanulságokat, és mentesíteni kell a Bíróságot annak kötelezettsége alól, hogy végzést hozzon akkor, amikor valamely fellebbezés keretében az eljárásban részt vevő fél valamely másik féllel szemben ugyanazt a bizalmas kezelést kéri, mint amelyet a Törvényszék első fokon elrendelt,

mivel figyelembe kell venni a Bíróság által valamely bíró elhalálozása vagy több bíró egyidejű távozása során szerzett tapasztalatokat is, és biztosítani kell az ítélkező testület elnöke számára azt a lehetőséget, hogy igazolja, hogy az a bíró, akinek már nem áll módjában aláírásával ellátni az ítélet vagy vélemény eredeti példányát, részt vett az említett ítélkező testület tanácskozásain,

végül, mivel könnyíteni kell a fellebbezések előzetes megengedhetővé nyilvánításának mechanizmusa alá tartozó ügyek kezelését, továbbá biztosítani kell a munkatehernek az összes bíró közötti kiegyensúlyozottabb elosztását azáltal, hogy módosításra kerül a fellebbezés

megengedhetőségéről határozó tanács összetételének meghatározása során figyelembe veendő időpont, amennyiben ez az összetétel valamely bíró előadó bíróként történő kijelölésének időpontjához képest, nem pedig a fellebbezés előzetes megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelem benyújtásának időpontjához képest kerül megállapításra,

a Tanács ...-i jóváhagyásával,

ELJÁRÁSI SZABÁLYZATÁNAK KÖVETKEZŐ MÓDOSÍTÁSAIT FOGADJA EL:

1. cikk

A Bíróság 2012. szeptember 25-i eljárási szabályzata¹ a következőképpen módosul:

1) A 38. cikk (4) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„Az előző rendelkezésektől eltérően a tagállamoknak joguk van saját hivatalos nyelvüket használni, ha előzetes döntéshozatali eljárásban vesznek részt, ha a Bíróság előtt folyamatban lévő jogvitába vagy eljárásba beavatkoznak, illetve ha kérelemmel, keresettel vagy fellebbezéssel fordulnak a Bírósághoz. Ezt a rendelkezést mind az írásban előadottakra, mind a szóbeli nyilatkozatokra alkalmazni kell. A hivatalvezető minden esetben gondoskodik arról, hogy ezeket lefordítsák az eljárás nyelvére.”

Jóllehet a tagállamokat mindig is megillette az a jog, hogy az Európai Unió Bíróságát alkotó igazságszolgáltatási fórumok előtt saját hivatalos nyelvüket használják, a jelenlegi eljárási szabályzat 38. cikkének (4) bekezdése csak részben tükrözi e valós helyzetet, mivel csupán három esetkört említ, amelyek közül az első a tagállamok előzetes döntéshozatali eljárásokban való részvételéhez, a második ezen államoknak a Bíróság előtt folyamatban lévő eljárások keretében történő beavatkozásához, a harmadik pedig a kötelezettségszegés megállapítása iránti, az Európai Unió működéséről szóló szerződés 259. cikke szerinti keresetekhez kapcsolódik.

Az alapszabályzat 56. és 57. cikke szerinti fellebbezésekről e rendelkezés nem tesz említést, mint ahogy az eljárási szabályzat közvetlen keresetekről szóló IV. címének 9. fejezete szerinti kérelmekről és keresetekről sem, sőt még arról sem, amikor a tagállamok az eljárási szabályzat VI. címe szerinti felülvizsgálati eljárásokban, illetőleg az e szabályzat VII. címe szerinti vélemény iránti eljárásokban vesznek részt. Márpedig nem fér hozzá semmi kétség, hogy ezek az államok az ilyen eljárások keretében jogosultak saját nyelvüket használni.

¹ HL L 265., 2012. szeptember 29., 1. o., a következő módosításokkal: 2013. június 18. (HL L 173., 2013. június 26., 65. o.), 2016. július 19. (HL L 217., 2016. augusztus 12., 69. o.), 2019. április 9. (HL L 111., 2019. április 25., 73. o.), 2019. november 26. (HL L 316., 2019. december 6., 103. o.) és 2024. július 2. (HL L, 2024. augusztus 12.), valamint a következő helyesbítésekkel: HL L 270., 2021. július 29., 76. o. és HL L, 2024. augusztus 5.

Ez következik mind az eljárási szabályzat 37. cikke (2) bekezdésének szövegéből – amely kifejezetten utal a 38. cikk (4) és (5) bekezdésében foglalt, eltérést engedő szabályokra, mielőtt meghatározná, hogy a fellebbezések, a felülvizsgálatok, valamint a IV. cím 9. fejezetében említett kérelmek és keresetek esetében mi legyen az eljárás nyelve –, mind pedig az alapokmány 56. cikkének második és harmadik bekezdéséből. Ez utóbbi cikk pontosítja, hogy a tagállamok az Unió és az alkalmazottai közötti jogviták esetét kivéve fellebbezést nyújthatnak be az eljárást befejező határozat ellen, még akkor is, ha a Törvényszék előtti jogvitába nem avatkoztak be, továbbá hogy ilyen esetben ezen államok helyzete az első fokon beavatkozó államok helyzetével azonos. E pontosítás ezért azt jelenti, hogy hasonlóan az első fokon beavatkozó tagállamokhoz, amelyek a Törvényszék eljárási szabályzata 46. cikkének (4) bekezdése értelmében jogosultak saját hivatalos nyelvüket használni, azok az államok, amelyek félként nem vettek részt az ezen igazságszolgáltatási fórum előtti eljárásban, és fellebbezést terjesztenek a Bíróság elé, szintén használhatják saját hivatalos nyelvüket.

Annak érdekében, hogy eloszlasson minden bizonytalanságot, amely e kérdéssel kapcsolatban még fennmaradhat, a Bíróság javasolja az eljárási szabályzat 38. cikke (4) bekezdésének módosítását abból a célból, hogy e joghézag megszűnjön, és kifejezetten elő legyen írva, hogy a tagállamok nem csupán a fent említett három esetben jogosultak saját hivatalos nyelvüket használni, hanem akkor is, amikor a Bíróság előtt folyamatban lévő eljárásban – például vélemény iránti vagy felülvizsgálati eljárásban – vesznek részt, vagy amikor kérelmet, keresetet vagy fellebbezést terjesztenek a Bíróság elé.

2) A 38. cikk (5) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„Azok az EGT-megállapodásban részes államok, amelyek nem tagállamok, valamint az EFTA Felügyeleti Hatóság engedélyt kapnak arra, hogy az eljárás nyelvétől eltérő, a 36. cikkben említett más nyelvet használjanak, ha előzetes döntéshozatali eljárásban vesznek részt, ha a Bíróság előtt folyamatban lévő jogvitába vagy eljárásba beavatkoznak, illetve ha kérelemmel vagy fellebbezéssel fordulnak a Bírósághoz. Ezt a rendelkezést mind az írásban előadottakra, mind a szóbeli nyilatkozatokra alkalmazni kell. A hivatalvezető minden esetben gondoskodik arról, hogy ezeket lefordítsák az eljárás nyelvére.”

Az előző pont szerinti módosítás megfelelően alkalmazandó az EGT-megállapodásban részes azon államokra, amelyek nem tagállamok, valamint az EFTA Felügyeleti Hatóságra is. Mivel ezen államok és e Hatóság egyéb esetekben is részt vehet a Bíróság előtti eljárásokban, mint a 38. cikk (5) bekezdésében a jelen állás szerint említett két eset, e cikk szövegét ki kell egészíteni annak előírásával, hogy ezen államok és e Hatóság nem csupán akkor jogosult az eljárás nyelvétől eltérő, a 36. cikkben említett valamely más nyelvet használni, ha előzetes döntéshozatali eljárásban vesznek részt, vagy ha a Bíróság előtt folyamatban lévő eljárásba beavatkoznak, hanem akkor is, ha olyan eljárásban vesznek részt, mint például az eljárási szabályzat 195. cikke szerinti felülvizsgálati eljárás, vagy ha az említett szabályzat IV. címének 9. fejezete szerinti kérelemmel vagy fellebbezéssel fordulnak a Bírósághoz.

3) A 83. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„83. cikk *A szóbeli szakasz megnyitása vagy újbóli megnyitása*

A Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor dönthet az eljárás szóbeli szakaszának megnyitása mellett, vagy végzéssel elrendelheti e szakasz újbóli megnyitását, különösen, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei nincsenek kellően feltárva, vagy ha a fél e szakasz befejezését követően a Bíróság határozatára nézve döntő jelentőségű új tényt hoz fel, illetve ha az ügyet olyan érv alapján kellene eldönteni, amelyet a felek, illetve az alapokmány 23. cikke szerinti érdekelték nem vitattak meg.”

Az eljárási szabályzat 83. cikke rendelkezik a Bíróságot megillető azon lehetőségről, hogy elrendelje az eljárás szóbeli szakaszának megnyitását vagy újbóli megnyitását, e kontextusban pedig három példával szolgál azon konkrét helyzetekről, amelyekben a szóbeli szakasz megnyitásának vagy újbóli megnyitásának lehet helye. A jelen módosítás – anélkül, hogy érintené akár az eljárás szóbeli szakasza megnyitásának vagy újbóli megnyitásának elvét, akár pedig azokat a körülményeket, amelyek ilyen cselekményhez vezethetnek – annak egyszerűsítésére irányul, hogy a szóbeli szakasz megnyitása esetén a Bíróságnak miként kell eljárnia.

Jóllehet ugyanis tagadhatatlan, hogy a végzés meghozatala egyértelműen hasznosnak bizonyul az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása esetén, amikor már sor került a felek meghallgatása céljából tartott tárgyalásra, és/vagy már ismertették az indítványt is, a végzés útján történő intézkedés túlzottnak tűnik akkor, ha az eljárás szóbeli szakaszát még nem nyitották meg, és nem került sor sem tárgyalásra, sem indítvány ismertetésére. Ilyen esetben ugyanis az eljárás szóbeli szakaszának megnyitásáról szóló döntés egyszerű határozat formáját is öltheti, amelyet a Hivatal levélben közöl a felekkel, adott esetben írásban vagy szóban megválaszolando kérdéseket mellékelve ahhoz.

Ezzel szemben az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása tekintetében nem tűnik szükségesnek módosítani a jelenlegi gyakorlatot. Ha a Bíróság úgy ítéli meg, hogy e szakaszt újból meg kell nyitni, fontos, hogy megjelölje ennek okait abból a célból, hogy a felek vagy az alapokmány 23. cikke szerinti érdekelték teljes mértékben megértsék ezen újbóli megnyitás jelentőségét, és optimálisan felkészülhessenek a felek meghallgatása céljából tartandó újabb tárgyalásra. Ilyen esetben a végzés meghozatala tűnik a legmegfelelőbb eszköznek ahhoz, hogy ismertetésre kerüljenek az eljárás szóbeli szakasza újbóli megnyitásának okai, valamint az e kontextusban elmélyültebben vizsgálando kérdések.

4) A 84. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„84. cikk *A felek meghallgatása céljából tartott tárgyalások jegyzőkönyve*

(1) A hivatalvezető a felek meghallgatása céljából tartott minden tárgyalásról jegyzőkönyvet készít. A jegyzőkönyvet az elnök és a hivatalvezető írja alá. A jegyzőkönyv közokiratnak minősül.

(2) A felek és az alapokmány 23. cikke szerinti érdekelték a Hivatalban minden jegyzőkönyvbe betekinhetnek, és azokról másolatokat kaphatnak.”

Jóllehet az, hogy a Hivatal minden egyes tárgyalásról jegyzőkönyvet készített, egészen az utóbbi időkig még jelentős alaki követelménynek számított, amely lehetővé tette, hogy hitelesen tanúsítva legyen e tárgyalásnak maga a megtartása, valamint a tárgya és lebonyolítása, mára ez az alaki követelmény jelentős részben vesztett hasznosságából, mivel az indítványok ismertetése és az ítéletek kihirdetése céljából tartott üléseket előben közvetítik a Bíróság honlapján, ahol azok elérhetőek maradnak. Ezenkívül az indítvány ismertetését és az ítélet kihirdetését követően az indítványt és az ítéletet felveszik az ügy iratanyagába, és kézbesítik a feleknek vagy az alapokmány 23. cikke szerinti érdekeltéknek.

Ilyen körülmények között a Bíróság azt javasolja, hogy a tárgyalási jegyzőkönyv elkészítésének kötelezettsége csak a felek meghallgatása céljából tartott tárgyalásokra korlátozódjon, és hogy ebben az értelemben módosuljon az eljárási szabályzat 84. cikke (1) bekezdésének a szövege. E módosítás azonban nem érinti valamennyi nyelvi változatot. Egyes nyelveken a 84. cikk (1) bekezdésének jelenlegi változata már most is csak a felek meghallgatása céljából tartott tárgyalásokra vonatkozik.

5) A 88. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„88. cikk

Az ítélet kihirdetése és kézbesítése

- (1) Az ítéletet nyilvános ülésen hirdetik ki.
- (2) Az ítélet eredeti példányát az elnök, a tanácskozásokon részt vevő bírák és a hivatalvezető írják alá. Ha az eredeti példányt a tanácskozásokon részt vevő valamely bíró már nem tudja aláírni, akár egészségi állapota vagy elhalálozása, akár pedig lemondása vagy megbízatásának lejártja miatt, az elnök igazolja, hogy e bíró részt vett a tanácskozásokon.
- (3) Az ítélet aláírt eredeti példányát lepecsételik, és a Hivatalban helyezik el. A felek és – adott esetben – a kérdést előterjesztő bíróság, az alapokmány 23. cikke szerinti érdekelték és a Törvényszék részére az ítélet hiteles másolatát kézbesítik.”

Amint az a jelen tervezet bevezető indoklásában is szerepel, a Bíróság összetételének háromévenkénti megújítása olyan esemény, amely megzavarhatja az igazságszolgáltatási fórum megfelelő működését, mivel e megújítás folytán a Bíróság kénytelen viszonylag rövid időn belül számos ügyet befejezni ahhoz, hogy egyszerre tudja tiszteletben tartani az

alapokmány 17. cikkében foglalt követelményt, amely szerint az igazságszolgáltatási fórum határozatai csak akkor érvényesek, ha azokat legalább az előírt számú bíró hozza meg – amely szám az érintett ítélkező testület méretétől függően változó –, valamint a Bíróság eljárási szabályzata 88. cikkének (2) bekezdésében foglalt követelményt, amely pontosítja, hogy az ítélet eredeti példányát alá kell írnia az elnöknek, a tanácskozáson részt vevő bírácoknak és a hivatalvezetőnek.

Amíg az alapokmány 17. cikkében előírt határozatképességi szabály nem vet fel semmilyen nehézséget, addig a Bíróság eljárási szabályzata 88. cikkének (2) bekezdésében előírt követelmény esetében már nem ez a helyzet. Mivel az ítélet eredeti példányát csak akkor lehet aláírni, amikor az az eljárás nyelvén rendelkezésre áll, a bírák tanácskozásait feltétlenül úgy kell szervezni, hogy azokra kellő idővel a Bíróság összetételének részleges megújításának az időpontját megelőzően kerüljön sor, hogy még a megbízatás lejártával érintett bírák tényleges távozása előtt lehetővé váljon e példány aláírása. Minél több ilyen bíró van, annál több lesz tehát az olyan ügy, amelyekben a Bíróságnak viszonylag szűk időkereteken belül kell tanácskoznia, és annál nagyobb lesz az e bírácokra, valamint a szervezeti egységekre – különösen a fordításért felelős szervezeti egységekre – nehezedő nyomás, mindazon kockázattal együtt, amelyet a sürgősséggel végzett munka magában hordoz.

A fenti hátrányok mellett ki kell emelni, hogy az eljárási szabályzat 88. cikkének (2) bekezdésében foglalt követelmény hatással van a többi ügy elbírálására is, mivel az, hogy abszolút elsőbbséget kell biztosítani a megbízatás lejártával érintett bírák részvételével zajló ügyeknek, automatikusan ahhoz vezet, hogy a Bíróság elé terjesztett többi ügy elbírálását későbbi időpontra kell halasztani, még akkor is, ha azok közül némelyikben a per állása már lehetővé tenné a határozathozatalt.

Végül hangsúlyozni kell azt is, hogy a fentiekben említett nehézségek még jelentősebbek akkor, ha késlekednek meghozni a bírák megbízatásának meghosszabbításával kapcsolatos döntéseket. Mindaddig ugyanis, amíg e bírák megbízatásának meghosszabbítását bizonytalanság övezi, a Bíróság az ő ügyeik elbírálásának biztosít elsőbbséget – különösen akkor, ha e bírák előadó bírói feladatokat látnak el –, annak elkerülése érdekében, hogy a megbízatás meghosszabbításának elmaradása esetén előről kelljen kezdeni ezen ügyek elbírálását. E megközelítést a megfelelő igazságszolgáltatással kapcsolatos törekvés diktálja, célja pedig az eljárásban részt vevő felek jogainak védelme, viszont e megközelítés azzal a következménnyel jár, hogy még tovább növeli a nyomást és az előreveendő ügyek számát, következésképpen pedig azoknak az ügyeknek a számát is, amelyek vizsgálatát későbbi időpontra kell halasztani.

Mindezen indokok alapján, továbbá annak érdekében, hogy a tagok munkaterhe a megbízatásuk során mindvégig még egyenletesebb legyen, és biztosítani lehessen a Bíróság elé terjesztett összes ügy megfelelő időben történő vizsgálatát, a tervezet javasolja az eljárási szabályzat 88. cikke (2) bekezdése szövegének enyhe módosítását és két külön bekezdésre történő felosztását. A (2) bekezdés konkrétan az aláírás esetét szabályozná, míg a pecsét elhelyezésével, az ítélet eredeti példányának a Hivatalban történő megőrzésével és ezen ítélet hiteles másolatának az összes érintett címzett részére történő kézbesítésével kapcsolatos kérdésekre az új (3) bekezdés vonatkozna.

Ami a tulajdonképpeni aláírást illeti, elviekben továbbra is fennmaradna az a követelmény, hogy az ítéletet az összes, a tanácskozásokon részt vevő tagnak alá kell írnia, viszont a szöveg módosításra kerülne annak előírása érdekében, hogy ha a tanácskozásokon részt vevő valamely bíró ténylegesen már nem tud aláírni valamely ítéletet, például azért, mert az ügyben folytatott tanácskozások röviddel a Bíróság összetételének részleges megújítása előtt lezárultak, az ítélet fordítása pedig e bíró távozásakor még folyamatban van, e bíró aláírását az ítélkező testület elnöke által kiadott azon igazolás fogja helyettesíteni, amely tanúsítja, hogy az adott bíró valóban részt vett a tanácskozásokon.

Ugyanez a szabály vonatkozna analógia útján azokra a ritkább esetekre is, amikor a tanácskozásokon részt vevő valamely bíró akár a lemondása, akár pedig az egészségi állapota vagy elhalálása miatt nem tudja már aláírni az ítélet eredeti példányát. Ez esetben is ellentétes lenne a megfelelő igazságszolgáltatás követelményeivel, ha elmaradna az ítélet kihirdetése, az eljárást pedig az elejétől újra kellene kezdeni csupán azért, mert az ítélkező testület egyik tagja nem tudta aláírni a szóban forgó ítélet eredeti példányát. Ezért a Bíróság azt javasolja, hogy ez esetben is az elnöknek kelljen igazolnia, hogy az érintett bíró ténylegesen részt vett a tanácskozásokon.

A teljesség kedvéért végül meg kell említeni, hogy ha maga az elnök az, aki a Bíróságról történő távozása folytán már nem tudja aláírni az ítéletet, akkor az a bíró fog gondoskodni ennek az igazolásnak a megtételéről, aki az eljárási szabályzat 13., illetőleg 30. cikkében foglalt általános szabályok értelmében az elnököt helyettesíti.

6) A 170b. cikk (2) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(2) Az e kérelemről szóló határozatot az előadó bíró javaslatára és a főtanácsnok meghallgatását követően hozza meg a kifejezetten ennek érdekében létrehozott tanács, amelynek elnöke a Bíróság elnökhelyettese, és amelynek ezenkívül tagja az előadó bíró és a három bíróból álló azon tanács elnöke, amelybe az előadó bíró az előadó bíróként történő kijelölésének időpontjában be van osztva.”

A javasolt módosítás célja olyan gyakorlati probléma megoldása, amely a Bíróság összetételének háromévenkénti részleges megújítása során mindig felmerül.

Az eljárási szabályzat 170b. cikkének (2) bekezdése ugyanis a jelenlegi változata szerint azt írja elő, hogy az alapokmány 58a. cikkének hatálya alá tartozó fellebbezések vizsgálatát a Bíróság elnökhelyettesének, az előadó bírói feladatok ellátására kijelölt bírónak és a három bíróból álló azon tanács elnökének kell elvégeznie, amelybe az előadó bíró a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelem benyújtásának időpontjában be van osztva. A gyakorlatban felmerülő probléma éppen ez utóbbi referencia-időponttal kapcsolatos. Mivel a részleges megújítás azzal jár, hogy egy vagy több bíró távozik a Bíróságról, az ő helyükbe lépő bírókat pedig a hivatalba lépésük előtt fogalmilag nem lehet valamely tanácsba beosztani, a Bíróság összetételének részleges megújítása előtt benyújtott fellebbezések elbírálása céljából előadó

bíróként kijelölhető bírák száma meglehetősen korlátozott, mivel ezekben az ügyekben csak azokat a bírakat lehet előadó bíróként kijelölni, akiknek megbízatása nem jár le, és akik nem látnak el sem elnökhelyettesi, sem pedig valamely három bíróból álló tanácsban elnöki tisztséget.

A fellebbezés megengedhetőségéről határozó tanács összetételének problémája még élesebbé válhat, ha a részleges megújítás előtt előadó bírói feladatok ellátására kijelölt bírót e megújítás után a Bíróság elnökhelyettesévé vagy valamely három bíróból álló tanács elnökévé választják. Ez esetben a 170b. cikk szövegének tiszteletben tartása érdekében elkerülhetetlennek bizonyul az ügy valamely másik előadó bírónak történő újrakiosztása.

Ezért ezen ügyek kezelésének egyszerűsítése végett, továbbá annak érdekében, hogy a munkaterhet kiegyensúlyozottabban lehessen elosztani az összes bíró, különösen pedig az újonnan hivatalba lépő bírák között, a Bíróság javasolja a fenti időpont-megjelölés módosítását, és annak előírását, hogy a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemről szóló határozatot olyan tanács hozza meg, amelynek tagjai az elnökhelyettes, az előadó bíró és a három bíróból álló azon tanács elnöke, amelybe e bíró az előadó bíróként történő kijelölésének időpontjában – nem pedig a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelem benyújtásának korábbi időpontjában – be van osztva. E módosítás lehetővé tenné az ilyen kérelmek gyorsabb elbírálását, anélkül hogy az ügyet újra ki kellene osztani valamely másik előadó bírónak.

7) A 190. cikk az alábbi bekezdéssel egészül ki:

„(4) Ha olyan eljárás keretében, amelynek a Törvényszék valamely határozata elleni fellebbezés a tárgya, valamely fél azt kéri, hogy a Törvényszék előtti valamely beavatkozó féllel szemben kezeljenek bizalmasan a Bíróság előtt benyújtott olyan adatokat, amelyek az elsőfokú eljárás során e féllel szemben már ilyen kezelés tárgyát képezték, akkor ugyanezt a kezelést a Bíróság előtti eljárás során is fenn kell tartani.”

A jelen módosítás célja könnyíteni a fellebbezés keretében benyújtott bizalmas kezelés iránti kérelmek elbírálását. Amikor ugyanis valamely fellebbezés keretében ilyen kérelmeket nyújtanak be a Bírósághoz, a Bíróság köteles beszerezni a felek e kérelemmel kapcsolatos észrevételeit, majd végzés útján kell határoznia a kérelemről, még akkor is, ha az eljárásban részt vevő többi fél nem emelt semmilyen kifogást az ilyen kérelemmel szemben. Egyébiránt a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy ha a Törvényszék elrendeli, hogy az ügy iratanyagának bizonyos adatait kezeljék bizalmasan valamely beavatkozó féllel szemben, a Bíróság a fellebbezés keretében benyújtott hasonló kérelem esetén ugyanezen beavatkozó féllel szemben mindig elrendeli ugyanezt a bizalmas kezelést.

Ezért a tervezet javasolja ezen ítélkezési gyakorlat azáltal történő kodifikálását, hogy az eljárási szabályzatba kerüljön beillesztésre egy erre vonatkozó konkrét rendelkezés, ami

mentesítené a Bíróságot az alól, hogy ilyen esetekben végzést kelljen hoznia, következésképpen pedig hozzájárulna az ügyek gyorsabb elbírálásához.

8) A 200. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„200. cikk

A vélemény kihirdetése és kézbesítése

(1) A véleményt nyilvános ülésen hirdetik ki.

(2) A vélemény eredeti példányát az elnök, a tanácskozásokon részt vevő bírák és a hivatalvezető írják alá. Ha az eredeti példányt a tanácskozásokon részt vevő valamely bíró már nem tudja aláírni, akár egészségi állapota vagy elhalálása, akár pedig lemondása vagy megbízatásának lejáta miatt, az elnök igazolja, hogy e bíró részt vett a tanácskozásokon.

(3) A vélemény aláírt eredeti példányát lepecsételik, és a Hivatalban helyezik el. A vélemény hiteles másolatát kézbesítik valamennyi tagállam, valamint a 196. cikk (1) bekezdésében említett intézmények részére.”

A jelen módosításnak kettős célja van.

Egyrészt arra irányul, hogy figyelembe vegye az eljárási szabályzat 88. cikkének (2) bekezdésén átvezetett módosítást, azon különleges helyzetek figyelembevétele érdekében, amikor ténylegesen már nincs lehetőség beszerezni az összes olyan bíró aláírását, akik a tanácskozásokon részt vettek.

Másrészt e módosítás arra irányul, hogy e cikk szövegét hozzáigazítsa a 88. cikk szövegéhez, utalva a vélemény lepecsételésére és a Hivatalban történő elhelyezésére, valamint kiegészítse a cikk címét annak érdekében, hogy az tükrözze a cikk tartalmát, valamint a véleménynek a tagállamok és a 196. cikkben említett intézmények részére történő kézbesítését.

2. cikk

Az eljárási szabályzat jelen módosításait, amelyek az e szabályzat 36. cikkében említett nyelveken hitelesek, az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* ki kell hirdetni, és azok a kihirdetésüket követő hónap első napján lépnek hatályba.

Kelt Luxembourgban, ...-án/-én/-jén.